

1

Ik vlieg.

Ik vlieg met een snelheid van 28.000 *kilometer* per uur in een baan om de aarde.

Een baan om de aarde ... wat klinkt dat toch stom.

De Amerikanen zeggen het veel beter: in orbit.

Ik ben in orbit. Wow.

Ik zit in een *ruimtestation*, of beter: in *hét* ruimtestation: ISS.

En dat ruimtestation beweegt zich met hoge snelheid door de ruimte.

In anderhalf uur ben ik de hele aarde rond gevlogen.

En heb ik een dag en een nacht meegemaakt.

Als ik door het kleine raampje kijk, zie ik de aarde. De blauwe *planeet* wordt hij genoemd; en ik weet waarom.

Het grootste deel van de aarde bestaat uit *oceanen* en die zijn blauw.

Van vervuiling in de oceanen is niets te zien op deze afstand.

Er is trouwens helemaal niet zo veel te zien, want het is *bewolkt* boven de blauwe planeet.

Ik zit hier en kijk naar de aarde van zo'n 400 kilometer hoogte. Bizar.

Ik moet zeggen: ik had het me anders voorgesteld; meer zoals een atlas eruitziet.

Ik had gedacht dat ik *gebergten* zou zien en
woestijnen.

Ik had gedacht dat ik de *kust* van Nederland wel
zou herkennen.

En dat ik dan kon denken: ja, daar, in die *streek*
achter de duinen, daar woon ik.

Maar wat ik zie is een blauwe bol met wolken
eromheen.

Ik kan niet eens de *werelddelen ontdekken*.

Laat staan Nederland.

Maar toch blijf ik kijken naar die bol, waar ik
vandaan kom.

En waar ik ook heel graag weer naar terug wil.

Na drie kwartier vliegen wordt het nacht op de
blauwe planeet.

Ineens is de aarde donker.

Alleen de grote steden kan ik zien, omdat daar veel
licht is.

Maar ik heb geen idee welke steden ik zie.

Peking? Sjanghai? Tokio?

Ik ben nooit zo goed geweest in *topografie*, daar
komt het misschien door.

Ik vond het altijd vervelend om al die landen met al
die hoofdsteden te leren.

En ik deed het dan ook niet. Of in elk geval: niet zo
goed.

Nu heb ik daar spijt van.

Als ik geweten had dat ik ooit door de ruimte zou
vliegen, had ik beter mijn best gedaan.

Maar ja, wie had kunnen bedenken dat ik, Michael
Benschop, nog eens in orbit zou komen?

2

Michael Benschop, zo heet ik dus.
Ik ben bijna vijftien en woon in Lisse.
En ik ben helemaal niet geïnteresseerd in de ruimte
en de *ruimtevaart*.
Echt hélemaal niet.
Ik hoef niet te weten hoe de planeet Mercurius
eruitziet. Of Saturnus. Of Jupiter.
Het kan me niet schelen of er misschien ergens in
het *heelal* ander leven is.
Ik vind de aarde en het leven op aarde al
ingewikkeld genoeg.
Ik hoef de ruimte er echt niet bij te hebben.

Het is niet zo dat ik geen interesses heb.
Dat ik alleen maar dom wil praten over voetbal.
Of spelletjes spelen op de computer.
Of dromen over meisjes 😊.
Dat doe ik natuurlijk allemaal wel, en best wel veel
ook.
Maar daarnaast denk ik echt wel na over de wereld.
En over mijn eigen bestaan.
Maar ik vind dat er een *grens* is.
En wat mij betreft is dat onze planeet.
Ik ben dus niet op mijn plaats in dit ruimtestation.
Ik hoor daar beneden te zijn, op het strand.
Juist vandaag, op de opruimdag.

In het voorjaar maak ik namelijk altijd het strand
schoon, bij Langevelderslag.

We doen dat met een stuk of twintig vrijwilligers.
Allemaal jongens en meiden, die de aangespoelde
rotzooi van schepen opruimen.

Het is hartstikke gezellig en we vinden de gekste
dingen.

Zes dezelfde linkerschoenen bijvoorbeeld.

Of een krat vol flessen.

Als we iets bijzonders vinden op het strand, dan
gaat het naar het Juttersmuseum.

Maar meestal vinden we alleen maar rommel.

Rommel, die soms nog best goed te gebruiken is.

3

‘Mooi?’, vraagt Jeff in het Engels aan me.
Jeff is een van de *astronauten* in het ruimtestation.
Een van de vier.
Hij is even naast me komen drijven. Dat doen wij
namelijk: drijven.
Omdat er geen zwaartekracht is in de ruimte, is
iedereen hier gewichtloos.
Je kunt dus niet staan of zitten; je drijft.

‘Ja, heel mooi’, antwoord ik, ook in het Engels.
De *communicatie* in het ISS gaat in die taal.
Voor Jeff is dat makkelijk, want hij is Amerikaan.
Voor de andere astronauten is dat minder
makkelijk.
Zij komen uit Rusland, uit Tsjechië en uit Nederland.
En voor mij is het helemaal moeilijk, want ik heb
pas drie jaar Engels gehad op school.
Een jaar op de basisschool en twee jaar in de
onderbouw.

Jeff lacht. ‘Dat doen we allemaal het liefst’, zegt hij.
‘Uit het raampje kijken, naar de aarde.
Genieten van het *uitzicht*. Maar meestal hebben we
daar geen tijd voor.
Meestal zijn we aan het werk.’
Ik knik. Dat heb ik wel begrepen.
Ik ben nu een paar uur in het ISS en ik heb nog met
niemand van de bemanning echt kunnen praten.
Ze zijn allemaal steeds hard aan het werk geweest.

‘Ik moet naar de wc’, zeg ik tegen Jeff. ‘Dat kan toch wel hier?’

Jeff grijnst.

‘Het is even wennen’, zegt hij. ‘Maar het kan. Denk eraan dat je je voeten goed vastmaakt aan de *klemmen* op de vloer.

Anders zweef je van de pot af. Kom maar mee; ik wijs je waar het is.’

Ik beweeg mijn armen en benen om achter Jeff aan te gaan.

Het lijkt een beetje op zwemmen; zwemmen door de lucht.

Jeff kan het heel goed, maar ik kan mijn armen en benen hier nog niet zo goed *besturen*.

‘Daar is het’, wijst Jeff.

De ruimte-wc ziet er eigenlijk net zo uit als thuis.

Met een bril en een *afvoer* en zo.

‘Schrik niet’, zegt Jeff. ‘De wc wordt niet doorgespoeld met water.

Als je op de knop met ‘Flush’ drukt, wordt hij leeggezogen.

Dat maakt veel lawaai. Maar je billen blijven gewoon aan je lijf zitten, hoor.’

Lachend zwemt hij weg.